

Pýramídinn mikli vísar oss á Reykjavík Kenningar Ruther- fords um mikilvægi hins útvalda Íslands

ÞAÐ ÞÓTTU mikil tíðindi hér á landi skömmu fyrir síðari heimsstyrjöldina, að hinn enski pýramídaspekingur, dr. Adam Rutherford, boðaði þau vísindi, að Stóri pýramídinn við Gíza í Egyptalandi segði skírt fyrir um það, að svo mikilsháttar viðburður ætti að gerast á Íslandi árið 1941, að honum yrði aðeins samjafnað við fæðingu Jesú í Betlehem, og Íslendingar væru hin hamingjusama útvalda þjóð. Dr. Rutherford var að vísu lítt þekktur í Englandi, en ekki leið á löngu áður en hann var orðinn „heimsfrægur“ á Íslandi. Urðu mikil blaðaskrif um kenningar hans og þóttu pýramídaspar hans hin merkustu vísindi, svo hann eignaðist hér fjölda áhangenda í hópi íslenskra dulhyggjumanna. Fara hér á eftir kaflar úr bók hans „Hin mikla arfleifð Íslands“, sem var þýdd á íslensku og gefin út 1939 og var hún meðal merkari og umtalaðri bóka það ár:

Flestir hinna gömlu pýramíða á Egyptalandi eru blátt áfram minnismerki eða grafhýsi Faraóanna og hafa hin smurðu lík þeirra oftsinnis fundist geymd í þessum gröfum. Því nær allir pýramíðarnir eru aðeins mjög léleg eftirlíking hins mikla pýramíða, sem var reistur í allt öðrum tilgangi. Myndalettrið á veggjunum yfir konungssalnum í pýramíðanum mikla skýrir frá því, að inni pýramíðans hafi verið innsiglað á sextánda ríkisári Khúfús. Nú ríkti Khúfú tuttugu og þrjú ár og var því pýramídinn innsiglaður meira en sjö árum áður en Khúfú dó. Fyrir því voru jarðneskar leifar hans ekki lagðar í pýramíðann.

Innganginum í pýramíðann var lokað með steini þétt felldum í greypingar og

leiðin inn í pýramíðann var ókunn í margar aldir, þangað til árið 820, er Al Mamoun, kalífi í Bagdað, sonur Harúns Al Raschid, sem frægur er af „Þúsund og einni nótt“, — í von um að finna fémeti —, lét brjóta göng, sem voru 45,7 metrar á lengd, gegnum hinn rammgerða múrvegg, þar til er hitti á sammæti ofangangsins og uppgangsins. Þá er Al Mamoun og menn hans rannsökuðu göng og sali pýramíðans, var svo langt frá, að þeir fundu þar nokkura fjársjóði í gulli, silfri eða dýrindis steinum, að þeir fundu þar ekki heldur neinn smyrðling og hvorki eitt né neitt af munum hins látna.

Hið forna arabíska Akbar-Ezzemanhandrit, sem fræðir oss um aldur pýramíðans, segir oss einnig dálítið um tilgang hans. Það segir, að pýramídinn hafi í sér fólgið: „spekina og kunnáttu í ýmislegum listum og vísindum . . . í talnafræði og landmælingafræði, svo að þær geti geymst sem skýrslur til gagnsmuna fyrir þá er síðar meir gæti skilið þær . . . afstöðu stjarnanna og umferð þeirra, ásamt sögu og annálum frá liðnum tímum (og) þeim tímum, er koma eiga.“

Þó að pýramídinn sé reistur á þeim tímum, er mannkynið hafði hinar vanþroskuðustu hugmyndir um alheiminn og jafnvel um vorn eigin jarðarhnött, þá birtir hann oss þó, — með því að hann er reistur eftir guðlegum innblæstri, — með fullkominni nákvæmni öll aðalatriði jarðmælinga, sem menn gátu ekki fengið fulla vissu um fyrr en nú á tímum, eftir að þekking á þríhyrningafræði hafði aukist og fundin voru upp verkfæri vorrar aldar. Hann greinir nákvæmlega stærð jarðarinnar og sömuleiðis lögun hennar og tímatal allra hreyfinga hennar, auk ýmissa stjörnufræðilegra útreikninga, hárvísi í hverri grein.

Ennfremur lýsir pýramídinn mikli eigi aðeins rás viðburðanna um aldir fram, heldur bendir hann einnig á sérstaka staðinn, eða í hvaða löndum eigi að koma fram viðburðir þeir, er aldurbrigðum valda. Þótt pýramídinn mikli væri til orðinn meira en 2600 árum fyrir Krists burð, bendir hann á Betlehem sem fæðingarstað Messíasar. Inni í pýramíðanum er leiðin að þeim stað, þar sem allt líf Krists á jörðinni er sýnt með táknmyndum og í réttri tímaröð, löguð sem gangur, er liggur skáhallt upp á við, og er hallarhornið $26^{\circ}18'9,6''$, almennt kallað Messíasar-hornið. Og lína dregin

frá pýramídanum með nákvæmlega sama afvikum frá breiddarbaugi norðurhlíðar pýramíðans, liggur í gegnum hina fornu Betlehemsborg, og meira að segja beint yfir staðinn, þar sem Jesús var fæddur.

Á veggina í uppganginum eru höggnar holur með vegvísara-lögum, fylltar af í-greypum steinum. Hallast þær eftir Messíasar-horninu og benda þannig á Messíasar-„miðstöðina“ við efri endann á ganginum.

Afarmikill vegvísari er einnig höggvinn í klettinn rétt innan við suðausturhornið á undirstöðu pýramíðans: Þessi vegvísari er settur rétt hjá og austanvert við SA-NV-hornalínu pýramíðans nálægt suðausturholunni. Hlíðarnar á honum eru ekki lóðréttar, heldur hallast inn á við að miðju pýramíðans, svo að vesturjaðarinn á vegvísaragrunninum („gölfínu“) er í raun réttur í fetafjarlægð frá hornalínuinni. Sé dregin lína eftir þessum vesturjaðri í norðvestur-átt til miðjunnar í grundvelli pýramíðans, kemur það í ljós, að hornið, sem hún myndar við norður-suður-ás pýramíðans (þ.e. línu, er markar hádegisbaug hans), er örliðið gleiðara en 45° hornið, sem hornalínan myndar við hádegisbauginn, sem sé 45° 7'. og er þá mismunur hornanna 7'. Sé dregin lína eftir austurjaðri vegvísarans í norðvestur-

átt, rektst hún á austur-vestur-ás pýramíðans (þ.e. línu, sem ákveður breiddarbauginn) og myndar við hann π -hornið (51° 51' 14,3").

Séu nú báðar þessar línur, sín hvorum megin við vegvísarann, framlengdar á yfirborði jarðar sem stefnulínur, færast þær smám saman í sundur, þangað til komið er í töluvert meira en 3000 enska mílna (=4827 km) fjarlægð frá pýramíðanum, hjá hefur bilið milli þeirra náð hámarki sínu og er orðið meira en 260 enskar mílur (=418 km). Úr því fer að draga saman með þeim, þangað til þær að lokum mætast aftur á norðurskautinu.

Staðurinn þar sem bilið milli þeirra er mest, er auðvitað brennidepillinn, sem vegvísaranum er beint að. Svæðið, sem liggur á milli línanna á þessum stað, er það sem vegvísarinn er að draga athygli að. Með útreikningum getum vér fengið fulla vissu um, hvernig þessar línur liggja, og er vér mörkum feril þeirra á gott landabréf, komumst vér að raun um, að eyjan Ísland liggur í brennideplinum. Vegvísarinn er því, líkt og stóru landmælinga-leitarljósi, einbeint á Ísland, og fyrir því köllum vér hann Íslands-vísinn, en alla ræmuna, sem nær frá pýramíðanum til Íslands, nefnum vér Íslands-rákina.

Austurjaðarinn á Íslandsrákinni köllum vér Austur-Íslandsgeislann eða Langanesgeislann, af því að hann gengur yfir um tana á Langanesi, stóru nesi, líku úrvisi að lögum, og er það ysti oddinn af stærsta skaganum á austurströnd Íslands. Sérstaklega ætti að taka eftir því, að Langanesgeislinn sneiðir alla breiddarbauga með jafnstóru horni, π -horninu frága.

Vesturjaðarinn á Íslandsrákinni rektst aftur á móti á öndverðan enda landsins, og vér nefnum hann Vestur-Íslandsgeislann eða Reykjavíkurgeislann, sökum þess að honum er beint að borginni á vesturströndinni, Reykjavík, „fæðingarstað“ og höfuðstað Íslands, mündli og miðstöð þjóðlífs Benjamínita.

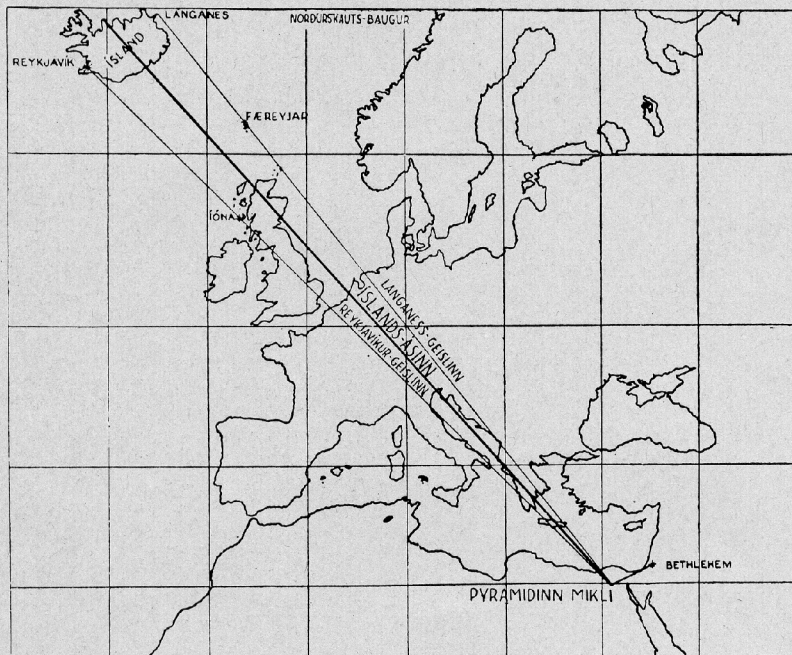
Af landsuppdrætti mun mega sjá, að ystu æsarnar af austur- og vesturströndum Íslands falla í raun réttir saman við austur og vesturjaðrana á pýramíða-Íslandsrákinni miklu, og eyjan Ísland liggur því kirfilega milli þessara tveggja lína, — með því að lengdin á Íslandi (frá austri til vesturs) svarar til breiddarinnar á rákinni. Af þessu mun sjást, að miðgeisla rákarinnar er stefnt beinlínis inn í hjarta Íslands, og mætti það með sannikallast Íslands-ásinn.

Eins og vér höfum sýnt fram á, myndar Reykjavíkurgeislinn vesturjaðarinn á Íslandsrákinni, og er hann sérstaklega þýðingarmikill sökum hinna mikilvægu andlegu tákanna, sem við hann eru tengd. Einmitt í pýramíðanum mikla sjálfum gengur Reykjavíkurgeislinn beinlínis undir sæti toppsteinsins, — en toppsteinninn sjálfur er fullkominn pýramíði að lögum og táknar Krist upprisinn, og er hátt upphafinn sem stór táknsamlegur „höfuðsteinn“.

Alveg eins og Betlehemsgeislinn benti til þess, hvar Messías myndi koma í heiminn sem ungbarn, í fyrri tilkomu sinni, eins er um Reykjavíkurgeislann, að með því að ganga undir hinn háreista toppstein, vísar hann oss á, hvar fyrsti eigi upp að renna, — undir forystu Krists hins upprisna —, hin nýja guðsríkis öld, þar sem að lokum verður vilji guðs „svo á jörðu sem á himni“.

Reykjavíkurgeislinn vísar oss á staðinn, þar sem enginn er herbúnaðurinn, þar sem sértrúarandinn er í raun og veru ekki til, og þar sem kristlegt frelsi hefur yfirráðin.

Reykjavík! Hversu háleitur heiður hlotnast þér!

Reykjavík er þannig einstök borg, — borg, sem kjörin er af guði í andlegum tilgangi.

Með því að pýramíðinn var upphaflega þakinn utan með sléttu og fægðu steinlagi, verkaði yfirborðið á hinum þríhyrndu hliðum pýramíðans, öllum fjór-um, hvert fyrir sig sem stór endurspeglari sólargeislanna, — sannarlega gífurlegar skuggsjár, því að yfirborð þeirra hvers um sig var að flatarmáli hér um bil 22.253 m². Hreyfingar þessara stórkostlegu endurgeislana voru algerlega reglubundnar og gerðu því pýramíðann að skínandi sólskífu, er sýndi árstíðirnar. Af þessu var pýramíðinn kallaður á forn-egypsku Khuti, sem þýðir „Ljósinn“.

Einn dag að vorinu (11. febrúar) ár bert og einn dag að haustinu (1. nóvember) lenti endurkast hádegissólargeislanna frá austur- og vesturhliðum pýramíðans alveg lóðrétt á norðurbrúnir þeirra, og frá inngangi pýramíðans leit þetta út sem stór skínandi vegvísari.

Furðuefnið er það, að einungis þá tvo daga ársins, er hádegisendurgeislanirnar sýndu þetta vegvísarafyrirbrigði, lá lóðrétt ljósrákin, er myndaðist út frá endurgeislunum á vesturhliðinni, nákvæmlega langs eftir ferli Reykjavíkurgeislans, eins og hann er ákveðinn með landmælingum.

Þannig urðu upptökin á ferli Reykjavíkurgeislans uppljómuð og sáu um mikinn hluta Norður- (Neðra) Egyptalands. Þessi völdugi uppljómaði vegvísari benti til hinnar fjarlægu eyju útnorður af Evrópu. Brennidepill „Ljósanna“ var á Íslandi, þar sem Ingólfur nam land úsundum ára síðar, og Reykjavík var byggð.

Reykjavík á að verða aflstöðin, þaðan sem hið guðdómlega ljós og áhrif munu varpa geislum sínum á þeim háskatímum, er óðum nálgast, svo mikilli hörmungatíð, „að slík mun aldrei verið hafa, frá því er menn urðu fyrst til“.

Ó, þú Ísland „farsælda-frón“, og þú marg-farsæla Reykjavík!

(Þegar árið 1941, ár hinna miklu aldurbrigða var liðið, lýsti einn helsti spámaður pýramíðakenningarinnar hér á landi því yfir, að spádómur pýramíðans hefði fullkomlega komið fram. Hann útskýrði það, að hinn mikli aldaskipta-atburður, sem pýramíðinn spáði um, hefði verið sá, að alþingi Íslendinga ákvað endanlega að skilja við Dani).